

Lelijk eendje (146)

Mooi ben ik nooit geweest. Ik had het wel willen zijn, maar dat is niet gelukt. Ik heb me altijd een lelijk eendje gevoeld. Mijn jongste broer is het wel: mooi. Hij is de knapste van ons drie. Zijn ogen zijn net wat sprankelender, zijn gelaatstrekken net wat regelmatig en als mensen hem zien, kijken ze net een keertje extra. Naar mij ook, maar alleen als ze mijn gezicht zien trekken. Een schoonheid ben ik niet. En mijn gezicht is ook nog asymmetrisch!

Ja, want naast dat ik moeders mooiste niet ben, heb ik ook al twintig jaar last van hemifaciaal spasme. De rechterkant van mijn gezicht trekt. De ene dag wat meer, de andere dag wat minder. Lastig, irritant, maar niet gevaarlijk. Ik heb ooit overwogen om er wat aan te doen, na jaren Botox om het trekken lam te leggen.

We reisden af naar het UMC Groningen. Daar gekomen bleek ik hartritmestoornissen te hebben. Dus eerst naar de cardioloog. Toen het niet gevaarlijk bleek, kwam er kinkhoest overheen. De operatie is er nooit van gekomen. Ik durfde niet. De complicaties als de operatie niet zou lukken, waren te groot. We sloten vrede met elkaar: mijn hemifaciaal spasme en ik. En het gaat de laatste jaren ook wat beter gelukkig. Voeding heeft een grote rol in dit proces. Het maakt echter wel dat ik me nooit mooi voel. Slechts af en toe ben ik blij met wat ik zie. De laatste tijd echter als ik blij was, zag ik een plekje op mijn lip. Na lang aarzelen toen het plekje niet wegging, maar er ook naar boven toe een plekje verscheen, besloot ik toch naar de dokter te gaan.

De dokter stuurde me door naar de dermatoloog, die een basaalcelcarcinoom comstateerde. Die werd verwijderd, bleek verder vertakt te zijn te dan verwacht, dus mijn halve bovenlip verdween (in 4 sessies) met de Moh's techniek. Reepje voor reepje wordt huid verwijderd totdat de kamker weg is. Gevolg: gevalletje plastisch chirurg.

Het gat werd professioneel gedicht, waar ik dankbaar voor ben. Nu echter moet ik dealen met een bovenlip zonder kuiltje tussenin. En ik had best een leuke bovenlip. Mijn man noemde mijn lip soms mijn ducklip, en nee... niet omdat hij me een lelijk eendje vindt! Hij vindt vooral mijn karakter mooi en mijn ideeën die als zeepbellen opkloppen en mijn enthousiasme. Mijn sprankelende persoonlijkheid sprak hem vooral aan. Ik heb hem echt moeten veroveren destijds met mijn gekwek en mijn schattige met sproetjes bezaaide bovenlip. Mijn lip is aan het helen en ik hoop dat mijn ego ook geneest. Ik was al nooit een schoonheid en daar was ik helemaal oké mee, maar nu is het nog wat minder. Jammer, maar helaas. Gelukkig heb ik een zoon, die de trekken van zijn oom heeft (en het karakter van zijn vader). Als ik naar hem kijk, ben ik dankbaar. Ik kan blijkbaar schoonheid wel doorgeven. Ik hoop dat hem en zijn net zo prachtige broers (die lijken niet op hun oom) deze ellende bespaard blijft.

En natuurlijk weet ik dat echte schoonheid van binnen zit en dat ik onder de pannen ben (een uitdrukking die ik nu vaak te horen krijg), maar ik doe niet voor een ander mijn best om er mooi uit te zien. Dat doe ik vooral voor mezelf. Ik wil mooi zijn! Misschien moet ik me troosten met de gedachte dat eendjes supercute zijn. Ik ben nog nooit een lelijk eendje tegengekomen (hooguit in de spiegel) en bovendien kan een lelijk eendje een mooie zwaan worden. Ik heb in ieder geval mijn vleugels uitgeslagen en ben geworden wat ik altijd wilde zijn: schrijfster en designer. Dat geeft me minstens de schoonheid die van binnen zit.

Hou je haaks (van een lelijk, maar sprankelend eendje)

[Annets Alfabet](#), 1 april